

си, така буквално и въ смисъла на клѣтвата си. И ако не друго, то можа да наложи на мѣстителнитѣ харамии поне това, на което тѣ до тогасъ не се покоряваха: да не убиватъ както безоръженитѣ турци, така и тия, които падатъ въ ржцѣ при сраженията и покорно се прѣдаватъ за роби. Това челоуѣколюбие, което е тъй необходимо при всѣка борба за свобода и челоуѣшки правдини, дѣдо Ангелъ разбираше като истински християнинъ. Той казваше: „когато ходѣхъ по горитѣ, за да мѣстя на турцитѣ, азъ убивахъ всѣко невѣрно куче, но сега, когато съмъ скочилъ противъ царството на агарянитѣ, то азъ нѣма да го съборя, като бия турцитѣ, ами ще го съборя, като се бия за Христова правда“.

„И случи се, знаете ли, че дѣдо Ангелъ умрѣ именно за това си челоуѣколюбие, умрѣ именно за тая си свѣтла вѣра въ „Христовата правда“.

„При третото ни сражение, слѣдъ като се оттеглихме пакъ въ планината, въ най-честия огънь, туку прѣдъ дѣдо Ангела излиза единъ турчинъ и му вика: „не тедай ме, дѣдо, теслимъ се чинамъ, помакъ съмъ!“ Дѣдо Ангелъ весело му протегналъ ржцѣ, но уви, скритъ въ гората другаръ на хитрия помакъ грѣмналъ и повалилъ дѣда Ангела съ най-лоша рана—разбилъ му шияла на дѣсния кракъ. Стария герой си измѣкналъ кобуритѣ, ухапалъ ятагана въ устата си и, като се провлѣкалъ на коремъ, не спрѣлъ, дордѣ се не справилъ и съ двамата си врагове, които го били вече нападнали съ ножове да го разсекатъ.

„Слѣдъ сражението ме повикаха и азъ заварихъ дѣдо Ангела, че отсѣкълъ главитѣ на двамата си противници и ето тия глави си сторилъ възглавница, сложилъ на тѣхъ старата си глава, а строшения си кракъ мѣтналъ на трупа на помака, що го билъ излѣгалъ...

„А момцитѣ отъ четата го заобиколили и лежи си той, като да си е дома, срѣдъ отхранени свои левентни синове...

„Сториха ми пжтъ и го добдижихъ. Щомъ ме